

Razbojnik Tunga

Zgodba iz Mandžurije

(Nadaljevanje)

P. Bernardu se je dozdevalo, da sanja. Ali je res v rokah groznega razbojnika Tunga, o katerem mu je bil p. Leon pripovedoval? Če ima pred seboj res Tunga, potem mora biti mladič, ki je odhital iz votline, njegov sin.

Misijonar je pozorno pogledal okrog in pri tem zasledil med možmi tudi deklo, ki je šlo kakih dvajset let.

Medtem se je vrnil mladi Tunga in izročil velikano staro škaflo za cigare.

»Odkrijte mu desno roko!« je ukazal z medvedjim glasom poveljnik.

P. Bernard se je nehote stresel. Ali bo to začetek kakega mučenja ali poganskega obreda? Še tako korajžen človek se ustraši dejanja, pri katerem gre lahko za življenje in smrt.

Dva lopova sta do rame zavihala rokav misijonarjeve desne roke. Nato sta mu trdo zavezala roko pri laktu, tako da so se žile na spodnjem delu roke močno napele.

Zdaj je pristopil k patru star možakar s praznim kozarcem v roki. Kozarec je izročil enemu izmed zbranih. Nato je potipal najbolj nabrekli žilo. Nastavil je nanjo dolgo, svetlo iglo.

»Podstavi kozarec!« je velel lopovu. Nato je zabodel iglo v žilo.

Kri je visoko brizgnila, a le v začetku. Potem pa je tekla v kozarec.

Misijonar je stisnil ustnice, ker ni hotel, da bi ga lopovi smatrali za bojzljivca in slabiča.

»Kaj to pomeni?« je čez čas vprašal poveljnika.

»S to krvjo boš pisal predstojniku misijonske postaje pismo,« je odvrnil možakar.

Stari Mongolec je medtem odpel jermen. Nato je zbrisal kri in rano obvezal.

»Dobro,« je odgovoril pater poveljniku. »Priljubljen sem!«

»Koliko lahko plačajo?«

»Koliko zahtevaš?«

»Deset tisoč ruskih zlatnikov.«

Misijonarju so se začeli lasje ježiti, na zunanaj je ostal miren in se je celo hotel pošaliti.

»Prav za prav si zelo skromen! Ali nisem več vreden?«

»Kako? Kako?« se je začudil poglavar, ki ni razumel šale. »Ti hočeš... Dobro! Piši sto tisoč!«

»Ali je to vse?«

»Piši toliko! Ko bomo dobili ta denar, bomo...«

Naglo je utihnil, ker se je zavedel, da se mu je zareklo. A bilo je prepozno. Misijonar je vedel, pri čem je: Tunga ima z njim isti namen, kakor s Timurjevim sinom. Na videz pa ga tudi to ni zmedlo. Uvidel je, da je zanj zdaj glavno, da pridobi čim več časa ter je sklenil, da se ne bo upiral.

»Kdo pa bo nesel pismo?« je vprašal mirno. Tunga je zgrabil enega izmed svojih podanikov za vrat in rekel:

»Ta!«

Misijonar je pogledal moža: bil je eden izmed tistih dveh, ki sta ga bila ugrabila. Imel je prav razbojniški obraz. Pater je prikimal in rekel:

»Izvrstno! Ti si korajžen mož!«

Nato se je obrnil k poglavarju.

»Daj mi papir in pero!«

Tako je govoril, da so vsi vzeli njegove beede za popolnoma resne.

Nad predmeti, ki mu jih je Tunga potisnil pod nos, se je p. Bernard nadvse začudil: prednji del papirnate srageje iz dobe svetovne vojne in kurji krempelj, ki je bil tako zrezljan, da je imel obliko peresa.

Misijonar je prijel za pero in ga pomočil v krvi.

»Torej sto tisoč zlatnikov?« se je vprašaje obrnil k poglavarju.

»Da, samo toliko! Usmiljen hočem biti, zahtevam pa, da to vsoto takoj izročijo donosilcu pism...«

»Dobro.«

Nato je misijonar napisal v svojem matriškem jeziku sledeče:

Podpisani Vas roti, da donosilcu tega pisma ne izročite niti beliča!

Ne skrbite zame! Upam, da se bom sam rešil iz rok teh lopovov, če pa ne, bodi Bog milostljiv moji duši!

Vaš p. Bernard.

»Tu imaš pismo!«

S temi besedami je misijonar izročil list Tungu. Ta ga je strokovnjaško motril in živ

krst ni vedel, da sploh ne zna brati in ni niti besedice razumel.

Med tem odmorom je p. Bernard motril mladega Tunga. Pri tem je ugotovil, da mladenič ni imel s starim niti najmanjše sličnosti. Njegov obraz je imel rusko-evropske poteze in niti sence mongolskega rodu. Ob tej ugotovitvi so se mu vzbudile čudne misli.

Razbojniki so se razšli. Pri patru sta ostala samo dva kot čuvaja. Čas sta si krajšala s kockanjem.

Čez nekaj časa je privihral nazaj stari Tunga. Njegove oči so žarele od besnosti. Stopil je pred patra in divje zavpil:

»Ti si prevarant!«

»Jaz? Zakaj?«

»Jang je prečital tvoje pismo in...«

»Ali si ga tudi ti prečital?« ga je naglo prekinil misijonar.

»Sem... Toda — površno,« je mencaje odvrnil poglavar.

»Eden izmed vaju ne zna čitati, kajne?«

»Novo pismo boš pisal!«

»Tako, če hočeš! Ali imate še kako krpo?«

»Zdi se mi, da si preveč dobro razpoložen!« je strupeno zasikal Tunga. »Toda povem ti, da me drugič ne boš prevaril. To boš pisal, kar ti bo Jang narekoval.«

»Tunga, ti govoriš o varanju. Ali sem jaz soglašal s tvojo zahtevo? Ali si sploh imel pravico do kake zahteve? Kaj ti dolgujem in za kaj?«

»Ti si v moji oblasti in...«

»Potem si razbojnik in zaslužiš vislice!«

»Molči!« je divje zavpil razbojnik. »Jang je prišel. On ti bo povedal, kaj boš pisal.«

»On nima nobene pravice do ukazovanja!« Poleg Tunga je stal še razmeroma mlad Kitajec. Smrdel je po opiju. Potuhnjeno je bull v misijonarja. To je bil Jang.

Patrove odločne besede so tudi druge razbojnike privabile v votlino. Misijonar jih je pogledal in opazil, da so njegove besede močno vplivale nanje. Sklenil je, da bo še bolj odločen.

»Bodi pameten!« se je spet oglasil Tunga. »Gre za tvoje življenje!«

(Dalje sledi)

SMEJTE SE!

Izpit

»No, Mihec, kako se je posrečil izpit?«
»Sijajno! Na splošno željo ga bom čez eno leto ponovil.«

V judovski soli

»Aron, povej, kako dolgo je trajala tridesetletna vojna?«

»Petnajst let.«

»Kako moreš govoriti tako neumnost; saj sem ti rekel, da je bila tridesetletna vojna.«

»Prosim, ata mi je rekel, naj vedno samo polovico obljubim; zato sem rekel: petnajst.«

Na vhalcu

»Prosim, ne nagibajte se tako zelo ven. Kaj, če se zgodi kaka nesreča?«

»In kaj vas to briga?«

»Kaj me briga? To, da če padete skozi okno ali vam kaka mostna ograja odbije glavo, bomo imeli zamudo. Tega pa ne bi rad.«

Priporočilo za službo

Gospodinja brezposelni služkinji, ki se je prišla ponuditi za službo: »Kaj ste delali doslej?«

Služkinja: »Šest tednov sem v gostilni pomivala krožnike.«

Gospodinja: »In potem?«

Služkinja: »Potem me pa niso več potrebovali, ker ni bilo več krožnikov...«

Kdo umira?

Stari Jaka umira. Pred smrtjo bi rad vse uredil, zato našteva ženi, komu bo kaj zapustil.

»Trgovino bo dobil Andrej.«

»Si ob pamet?« je odvrnila žena. »On vendar nima glave za trgovino! Joško jo bo dobil!«

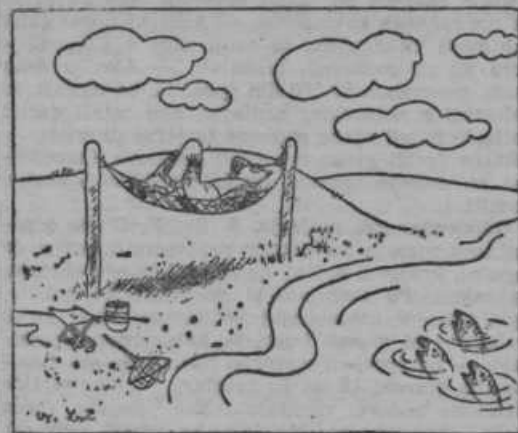
»No, naj bo!« se je vdal mož. »Hišo bo dobila Marica.«

»Kako to? Zakaj ravno Marica? Ona je poročena in ne potrebuje hiše. Ančka jo bo dobila!«

»No, dobro!« se je spet vdal mož. »Polja in vinograd bo dobila Roza.«

»Roza?« je skoraj kriknila žena. »Ne, njej daj denar, zemljo pa mora dobiti Marko!«

Jaku je bilo sedaj dovolj, zato se je razjezil in zavpil: »To je pa že od sile! Ali umiraš ti — ali jaz?!«

Skodoželjne ribe: »Zdaj se je pa tudi on ujel v mrežo!«

UGANITE!

Kako se naredi iz muhe slon? (črka Z)
Močan je, da strehe trga, pa majhen, da gre skozi vsako luknjico — kdo je to? (črka V)

Kdo gre zmerom gor, čeprav že zdavnaj ni več na tem svetu? (črka G)

Za kom vsi ptiči letijo? (črka K)

POIŠCITE!

Žena kuha za moža obed. Kje je mož?